

Δημοφάνης Παπαδάτος
Προγραμματικές δηλώσεις:
Νέα οικονομική πολιτική σαν συνέχεια της παλαιάς

Παρά το γεγονός ότι ο πρωθυπουργός στις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης ήταν πολύ προσεκτικός, εντούτοις δεν κατάφερε να αποφυγεί μερικές νύξεις που προϋδεάζουν για την κατεύθυνση της οικονομικής πολιτικής που πρόκειται να ακολουθηθεί. Δεν είναι λίγοι οι απλοί πολίτες, ακόμα και από αυτούς

που στις πρόσφατες εκλογές ψήφισαν τη Νέα Δημοκρατία, που τώρα είναι πλέον κυβέρνηση, οι οποίοι σε ό,τι αφορά τις προθέσεις της για την οικονομική πολιτική που πρόκειται να ακολουθήσει δυσπιστούν. Από την άλλη πλευρά, αν και οι παραπάνω επιφυλάξεις των πολιτών είναι υπ' όψιν της κυβερνήσεως και του πρωθυπουργού,

υπάρχει και η αστική τάξη αυτής της χώρας, τα συμφέροντα της οποίας επιθυμεί διακαώς να υπηρετήσει η νέα κυβέρνηση, προοδोकώντας να διατηρήσει αλλά ακόμα και να επεκτείνει (και εμβαθύνει) τις σχέσεις της ακόμα και με το τμήμα εκείνο των αστών που τις προηγούμενες δύο δεκαετίες είχε στηρίξει το ΠΑΣΟΚ. Για να πετύχει όμως κάτι τέτοιο ο Κ. Καραμανλής γνωρίζει ότι δεν αρκεί μόνον να υποσχεθεί ακόμα μεγαλύτερα κέρδη για το κεφάλαιο, αλλά πολύ περισσότερο να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για την απρόσκοπτη πραγματοποίησή τους.

Τα παραπάνω στοιχεία κατά κύριο λόγο καθόρισαν και τον χαρακτήρα των προγραμματικών δηλώσεων για την οικονομική πολιτική που πρόκειται να ακολουθήσει η νέα κυβέρνηση και την οποία ο πρωθυπουργός εξήγγειλε στη βουλή. Σε ό,τι αφορά τους βασικούς της άξονες, που είναι τα δημοσιονομικά, οι ιδιωτικοποιήσεις, τα εργασιακά και ο έλεγχος της ακρίβειας, ουσιαστικά αποτελεί συνέχεια της οικονομικής πολιτικής των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ. Έτσι, ο πρώτος και κύριος αποδέκτης των προγραμματικών δηλώσεων της κυβέρνησης ήταν ο επιχειρηματικός κόσμος. Οι δηλωμένοι στόχοι της οικονομικής πολιτικής έρχονται να καθιστήσουν τις ανησυχίες του κεφαλαίου για ύφεση και συρρίκνωση της ελληνικής οικονομίας και συνεπώς των κερδών του μετά τους Ολυμπιακούς αγώνες. Συγκεκριμένα, ο πρωθυπουργός υποσχέθηκε «μια σταθερή μακροοικονομική πολιτική, με διαφάνεια, εξυγίανση των δημόσιων οικονομικών και μείωση του δημοσίου χρέους». Δεν πρόκειται λοιπόν για τίποτε άλλο παρά για συνέχιση της σφιχτής δημοσιονομικής πολιτικής που εφάρμοσαν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ.

Περαιτέρω, η προώθηση των ιδιωτικο-

ποιήσεων δεν θεωρείται ότι έγινε με αρκετό ζήλο από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, πράγμα που είχε σαν αποτέλεσμα η λειτουργία των αγορών να εξακολουθεί να είναι ατελής, με αρνητικές συνέπειες για την ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας. Αυτή ακριβώς η μειωμένη ανταγωνιστικότητα θεωρείται και η βασικότερη αιτία για την επενδυτική αποχή και την ανεργία. Ως εκ τούτου θεωρείται εκ των ων ουκ άνευ η «ανάγκη» μείωσης του κόστους για τις επιχειρήσεις, μέσω επιδοτήσεων και μείωσης του εργατικού κόστους.

Κατά συνέπεια, και σαν δείγμα γραφής, δίνεται άμεση προτεραιότητα, «ιδίως μάλιστα ενόψει και των Ολυμπιακών Αγώνων» στην ιδιωτικοποίηση της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας. Περαιτέρω, εξαγγέλλθηκαν μειώσεις των φορολογικών συντελεστών και νέος αναπτυξιακός νόμος που οπωσδήποτε θα δίνει ακόμη μεγαλύτερες επιδοτήσεις σε όσες επιχειρήσεις επιθυμούν να κλείσουν τα εργοστάσιά τους στην Ελλάδα και να τα μεταφέρουν στα Βαλκάνια, όπως για παράδειγμα έγινε πέρυσι με την Σίσοε-Πάλκο.

Σε ό,τι αφορά τη μείωση του πληθωρισμού και την καταπολέμηση των συνεχών αυξήσεων στις τιμές, ο νέος πρωθυπουργός χωρίς να διαφοροποιείται στο παραμικρό από το ΠΑΣΟΚ και την πρακτική του υποσχέθηκε «την ουσιαστική αναβάθμιση της επιτροπής ανταγωνισμού, την ενίσχυση της διαφάνειας στην αγορά, με τα Παρατηρητήρια Τιμών, την ενθάρρυνση και τη στήριξη των οργανώσεων των καταναλωτών, την ενεργοποίηση των διατάξεων του νόμου για τη Γενική Γραμματεία Προστασίας του Καταναλωτή και διορισμό Γενικού Γραμματέα Προστασίας Καταναλωτή». Καμία πρόθεση δηλαδή δεν υπήρξε για ουσιαστική φραγή στις ληστρικές αυξήσεις σε βάρος των λαϊκών εισοδημάτων.

Επιπλέον, ο πρωθυπουργός δεν παρέλειψε να υποσχεθεί «την κάλυψη σημαντικού μέρους των εργοδοτικών εισφορών, ώστε να ενθαρρυνθεί η προσφορά εργασίας στους άνεργους νέους, τους άνεργους άνω των 55 ετών και τις άνεργες μητέρες, αλλά και την αύξηση του χρόνου επιδότησης των εργοδοτών, προκειμένου να απασχολήσουν μακροχρόνια άνεργους, πρόσφυγες, μετανάστες, παλιννοστούντες και απεξαρτημένους». Ό,τι δηλαδή είχε υποσχεθεί και ο Γιωργάκης προεκλογικά, ό,τι ζητάει η ΕΕ, και ό,τι απαιτεί το κεφάλαιο για να διασφαλίσει τα κέρδη του και να ξεπεράσει την κρίση του.

Συνοπτικά, οι προγραμματικές δηλώ-

σεις απέφυγαν μεν τις κακοτοπιές (χωρίς να ζητούν για παράδειγμα «νέες θυσίες» και χωρίς να αναγγέλλουν νέο ασφαλιστικό ή εργασιακό νομοσχέδιο), προδικάζοντας μια πιο συνεπή εφαρμογή της σημαντικής ουσιαστικά πολιτικής, κάνοντας ταυτόχρονα λόγο για «διάχυση των αποτελεσμάτων της ανάπτυξης στην κοινωνία», χωρίς να υποσχεθούν ούτε ένα ευρώ αύξηση στους μισθούς και τα επιδόματα ανεργίας. Κοινή συνισταμένη όλων αυτών είναι μεν μια βαθιά ταξική και αντιλαϊκή πολιτική, που όμως για λόγους τακτικής, προς το παρόν, αποφεύγει να εμφανίσει το αληθινό της πρόσωπο.